

Stichting voor Bodemkartering
Wageningen

Rapport no. 330.

Directeur: Prof. C.H. Edelman

(047.1)
354-2 II

631.476: 635.1/8 (-.625.2)

STICHTING VOOR BODEMKARTERING
WAGENINGEN
BIBLIOTHEEK

DE BODEMGESTELDHEID VAN DE BINNENDIJKSE-
BUITENVELDERSE POLDER (GEM. AMSTERDAM)
EN ZIJN GESCHIKTHEID VOOR DE TUINBOUW

door:

Ir L.J. Pens
Bodemkundige en
J. Kloosterhuis
Opzichter 2e klasse.

Wageningen, Mei 1953.

ISN = 204189-02

I N H O U D

Woord Vooraf

- I Samenvatting van de resultaten van het onderzoek
- II De vorming van het gebied
- III Beschrijving van de legenda van de bodemkaart
  - A. De bovengrond
  - B. De veenondergrond
  - C. De diepere klei-ondergrond (oude zeeklei)
- IV Korte beschrijving van enkele bijzonderheden van de bodemgesteldheid
- V De geschiktheid voor het Amsterdamse tuinbouwtype

- Lijst van figuren:
- Fig. 1 Dwarsdoorsnede van de Binnendijkse-Buitenvelderse Polder (hor.schaal 1:10.000)
(vert.schaal 1:100)
  - Fig. 2 Diepte ligging beneden maaiveld van de oude zeeklei in de Binnendijkse-Buitenvelderse Polder (schaal 1:25.000).
  - Fig. 3 Schets van het deel van de polder, dat zeer geschikt te maken is voor de "Amsterdamse" tuinbouw.

- Bijlage 1: Globale bodemkaart van de Binnendijkse Buitenvelderse Polder, schaal 1:10.000 (opgevouwen achterin).

WOORD VOORAF

Het verzoek tot een kartering van de Binnendijkse - Buitenvelderse Polder ging uit van de Stichting voor de Landbouw afd. Noord-Holland.

Het doel was door middel van een globale kartering een inzicht te krijgen in de waarde van deze aan de zuidrand van Amsterdam gelegen polder voor tuinbouwkundige doeleinden, speciaal voor de z.g. Amsterdamse cultures.

De bodemgesteldheid werd opgenomen met een spade en een boor, waarmede met een dichtheid van ongeveer 1 waarneming per 2 à 3 ha, zowel de bovengrond als de ondergrond tot een diepte van ruim 1.50 m werd nagegaan. De dieper gelegen ondergrond werd onderzocht met een boor van 3 m lengte met een waarnemingsnet van ongeveer 1 waarneming per 10 ha.

Het dwarsprofiel is opgenomen o.l.v. Ir J. Bennema met toestemming van hem hier weergegeven.

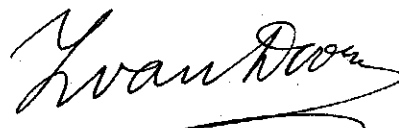
Het veldwerk werd in de winter van 1952 - 1953 uitgevoerd door J. Kloosterhuis, die ook een deel van het rapport samenstelde.

Voor de beoordeling van de grond voor de geschiktheid voor de tuinbouw werd samengewerkt met de Afd. Karteringen ten behoeve van Streek- en Uitbreidingsplannen.

Voor het opstellen van de eindexclusies werd contact onderhouden met Ir G.W.v.d. Helm, Rijkstuinbouwconsulent te Amstelveen.

De leiding van het werk berustte bij Ir L.J. Pons.

DE ADJUNCT-DIRECTEUR VAN DE
STICHTING VOOR BODEMKARTERING,

(Z. van Doorn)

I SAMENVATTING VAN DE RESULTATEN VAN HET ONDERZOEK

A Bodemgesteldheid

De Binnendijkse-Buitenvelderse Polder (in het hiernavolgende B-B- Polder genoemd) behoort geheel tot het Hollands-Utrechtse veengebied. De dikte van het veen wisselt van ca 2,00 m tot ruim 3,50 m. Het veen rust op oude zeeklei, waarvan het verschil in diepteligging de verschillen in dikte van het veenpakket veroorzaken.

De samenstelling van het veen in de bovenste 1,50 m verandert volgens lijnen, die ongeveer evenwijdig met de Amstel lopen. Achtereenvolgens vindt men van de Amstel naar het westen: een smalle strook slibhoudend bosveen, een smalle strook berkenveen (slibarm) samen ongeveer 300 m breed en voor de rest van de polder een meer of minder dikke laag slibloos veenmosveen op bladmossen- of zeggeveen. Door het westelijk deel van de polder slingert nog een strook bladmosveen.

Vanuit de Amstel is over dit veen een meer of minder kleihoudende laag afgezet, die bij de Amstel 30-45 cm dik is en humeus, maar naar het westen snel dunner en veniger wordt. Ten westen van een lijn evenwijdig aan en op ongeveer gemiddeld 500 à 600 m ten w van de Amstel vindt men een dek dat niet dikker is dan 15-25 cm en als kleifig veen tot slibhoudend veen moet worden aangeduid. Vooral ten w van de Boerenwetering vindt men zo goed als geen slib meer in de bovengrond.

De geoxydeerde, "verteerde" zwart gekleurde bovengrond is in de gehele polder, afhankelijk van de plaats op het perceel 40-80 cm dik.

B Geschiktheid voor de tuinbouw

Het Amsterdamse tuinbouwbedrijf vraagt een grond met een goede structuur, die het gehele jaar door in een goede vochtigheidstoestand verkeert. Daarnaast moet de grond voldoende vroeg zijn en gemakkelijk te bewerken. Op diep veraarde, goed opdrachtige veengronden met een zo laag mogelijk slibgehalte vindt men de beste bedrijven. Men is op deze gronden in staat het gehele jaar door te zaaien, terwijl de vochtminnende groentegewassen, die men voornamelijk teelt, steeds voldoende vocht ter beschikking hebben.

Door jarenlange bemesting en grondverbetering heeft men op de oude tuinen een zeer waardevolle bovengrond verkregen, die op nieuw land ontbreekt. Het is op nieuw land van groot belang, dat de zode een goede structuur bezit en dat de verteerde zwarte veenlaag voldoende dik is (minstens 50 cm), zodat men snel door grondbewerking en verbetering het beoogde doel kan bereiken.

Afgezien van een strook van ongeveer 500 m breed langs de Amstel is de grond van de B-B- Polder zeer geschikt voor het Amsterdamse tuinbouwtype. Door het vrijwel geheel of geheel ontbreken van klei op het veen, de naar verhouding diep geoxydeerde, zwarte bovengronden en de aard van het onderliggende veen (slibloos veenmosveen) is de grond zonder veel extra moeite te maken tot een zeer geschikte tuingrond voor de teelt van vollegrond en platglasteelten.

De meergenoemde strook langs de Amstel is door de dikkere kleifige bovengrond minder geschikt tot ongeschikt voor tuinbouwdoeleinden.

II DE Vorming van het gebied

De Binnendijkse Buitenvelderse Polder behoort tot het grote Hollands-Utrechtse veengebied. Het veen is van jonge datum en is ontstaan in het Holoceen tussen 2000 v.Chr. en 300 na Chr. (Subboreaal en Subatlanticum).

In deze periode heeft het veen een dikte van 3 à 4 m bereikt (in de omgeving van Amsterdam). De oorspronkelijke dikte heeft zelfs 5 à 6 m bedragen, want we mogen een klink van ± 2 m in aanmerking nemen, nadat het veen werd ontwaterd en in cultuur genomen.

Onder het veenpakket (zie dwarsdoorsnede fig.1) treft men de zogenaamde Oude Blauwe Zeeklei aan, die we elders, zoals in de Hollandse droogmakerijen, aan de oppervlakte vinden. Deze zeeklei werd afgezet in een periode voorafgaande aan de periode waarin het oppervlakte veen werd gevormd.

Nadat de zee zich weer had teruggetrokken kwam het klei-oppervlak enigszins droog te liggen.

Het achter de inmiddels gevormde lage duinenrij of strandwallen aanwezige water verzoette. Het milieu en klimaat was gunstig geworden voor de veenvorming.

Aanvankelijk werden op de oude zeeklei eutrooph rietzeggeveen gevormd. Het rietzeggeveen vinden we echter niet aan de oppervlakte. Naarmate het veen in drogere omstandigheden kwam werd op het rietzeggeveen Sphagnumveen ontwikkeld. Sphagnum-veen bestaat uitsluitend uit veenmossen met heide en wallegras die in een zuur, oligotrooph milieu groeien. Elders waar slibhoudend water van riviertjes in de buurt was, kon bosveen ontstaan. Dit laatste veen is uit de resten van allerlei boomsoorten opgebouwd.

Aan de veenvorming kwam tenslotte een einde tengevolge van nieuwe overstromingen (omstreeks het begin van onze jaartelling), die een meer of minder kleifige bovenlaag over het veenpakket afzetten.

In de Binnendijkse-Buitenvelderse polder heeft het veenpakket een variërend dikte van 2 à 3,5 m (zie fig.1). Op de oude zeeklei vinden we het genoemde rietzeggeveen. Langs de oevers van de Amstel werd een strook bosveen gevormd (zie fig.1). De invloed van de Amstel is echter slechts gering geweest. Via een strook mesotrooph berkenveen komen we al spoedig in een oligotrooph veengebied.

Plaatselijk ontstaan vrij dikke, elders dunne Sphagnum-lagen. In het centrum vinden we een strook mesotrooph hymnaceeënveen, waarschijnlijk ontstaan door een nattere en lagere ligging dan de omgeving. De veengroei werd afgesloten door de overstroming van de Amstel. De klei, die in een dun laagje werd afgezet, is waarschijnlijk uit de Zuiderzee afkomstig, waarmee de Amstel in open verbinding stond.

De Amstel zelf is ook van vrij jonge datum en is tegelijkertijd met het veengebied ontstaan. Zij diende nl. als afvoerwater van het achterliggende gebied.

III BESCHRIJVING VAN DE LEGENDA VAN DE BODENKAART

Bij de beschrijving van de legenda willen we bovengrond en ondergrond afzonderlijk beschouwen, aangezien deze ook onafhankelijk van elkaar zijn gevormd.

Eerst vond de veenvorming plaats en daarna werd de klei vanuit de Amstel daaroverheen afgezet.

A. De bovengrond

De overgang van bovengrond naar ondergrond is in deze polder scherp, uitgezonderd bij type d (slibhoudend veen). Hier was de klei-ïnvloed van de Amstel zeer gering en werd de bovengrond hoofdzakelijk gevormd door vertering van de bovenste veenlaag (zie dwarsdoorsnede fig.1). Ook op de bodemkaart (bijlage 1) werden beide lagen afzonderlijk voorgesteld.

De kleiige tot slibhoudende lagen kunnen soms op hetzelfde perceel vrij sterk wisselen in dikte en zwaarte. Men vindt dan smalle, venige kleilagen tussen kleiig of slibhoudend veen. Het op een bepaalde plaats vastgestelde bodentype is steeds het gemiddelde van wat men op een perceel aantreft.

De dikte van de "verteerde" (zwart gekleurde of geoxydeerde) bovengrond is in de B-B Polder 40 - 80 cm. Meestal treft men een verteerde bovengrond aan van 50 - 70 cm. Lagen van 40 cm treft men alleen vlak langs de slootrand aan.

Type a Humeuze klei (dikte 30 - 45 cm)

Voorbeeld gemiddeld profiel:

- 0 - 15 cm doorwortelde zodelaag van humeuze, grijsbruine, met iets grof zand gemengde, roestige, scherpe kluitige klei; iets droogtegevoelig.
- 15 - 40 cm laag van lichtgrijze, iets roestige, zware, zeer compacte iets humeuze klei.

Structuur: scherphoekige fijne blokjes

Overgang: naar het onderliggende geoxydeerde veen scherp

Hoogteligging: ca 50 à 60 cm boven slootpeil. Dit type heeft de hoogste ligging boven het slootwater.

Landbouwk.waarde: geschiktheid voor grasland dank zij stevige zode goed; als

tuingrond minder geschikt, wegens de slechte structuur.

Type b Humeuze tot venige klei (20 - 30 cm)

Voorbeeld gemiddeld profiel:

- 0 - 15 cm zodelaag van doorwortelde, iets scherpe, kluitige, met grof zand gemengde humeuze tot venige klei; als droogtegevoelig
- 15 - 25 cm laag van donkergrijze iets roestige compacte zware humeuze tot venige klei.

Structuur: vrij scherphoekige fijne nootjes

Overgang: naar het veen scherp

Hoogteligging: ca 40 à 45 cm boven slootpeil, gemiddeld iets hoger dan bij typen c en d.

Landbouwkundige waarde: als weiland geschikt door stevige zode; voor tuinbouw matig geschikt door vrij slechte structuur.

Type c Kleilig veen (15 - 25 cm)

Voorbeeld gemiddeld profiel:

- 0 - 20 cm kleilig, donker bruingrijs, met iets grof zand gemengd, vrij kruimelig veen; niet scherp en droogtegevoelig.
- 20 - 25 cm laagje venige donkergrijze klei, vrij zwaar en compact

Structuur: vrij scherphoekige tot vrij zachte kleine nootjes. Deze bovengrond is ontstaan door vertering van het bovenste veen en een geringe kleibijmenging uit de Amstel. Soms is nog een dun laagje klei intact aanwezig, soms is dit laagje doorgemengd en soms geheel afwezig.

Overgang: naar veenondergrond minder scherp, behalve als het kleilaagje aanwezig is.

Hoogteligging: ca 30 à 35 cm boven slootpeil

Landbouwkundige waarde: als weiland matig geschikt tengevolge van de lage ligging en de slappe zode. Voor tuinbouw is de bovengrond gemakkelijk geschikt te maken.

Type d Slibhoudend veen (15 - 22 cm)

Voorbeeld gemiddeld profiel:

0 - 20 cm zwartgrijze slibrijke, iets grof-zanderige, kruimelige doorwortelde veengrond; niet droogtegevoelig; meestal geen kleibandjes aanwezig.

Structuur: vrij zachte, fijne kruimels tot nootjes. Bovengrond ontstaan door vertering van de bovenlaag van het veen en door organische bemesting.

Overgang: naar het veen geleidelijk

Hoogteligging: 30 à 35 cm boven slootpeil. In dit type en ook in het vorige treft men plaatselijk een wat meer kleifige bovengrond aan. De hier weergegeven beschrijving geldt echter voor het meest voorkomende profiel.

Landbouwkundige waarde: de zode is slap. Voor tuinbouw is dit type met weinig moeite uitstekend geschikt te maken.

Type e Bovengrond dikker dan normaal

Plaatselijk komt een bovengrond voor, die dikker is dan normaal. Deze bovengrond is meestal slibhoudend humeus en goed van structuur. Ze is ontstaan door het plaatselijk sterk ophogen met teelaarde, dat in vroegere tijd voor allerlei doeleinden vaak heeft plaats gehad. Ook op veentype 6 treft men wel deze dikkere teelaardelaag aan.

B De veenondergrond

De bovenkant (10 à 15 cm) van de veenondergrond is vrijwel steeds onherkenbaar en zwart gekleurd, geoxydeerd en sterk verteerd. We rekenen dit onherkenbare veen tot het veen, dat vlak er onder te herkennen is: onder deze laag is het veen tot 60 à 70 cm diepte wel geoxydeerd, maar meestal nog wel herkenbaar. In de regel is het geoxydeerde slibarme veen zwart gekleurd. Daaronder volgt het lichter gekleurde gereduceerde veen. We hebben dus in principe de volgende horizonten.

Voorbeeld:

0 - 20 cm bovengrond - klei of veengrond

20 - 35 cm verteerd, geoxydeerd, onherkenbaar veen

35 - 70 cm geoxydeerd, herkenbaar veen

70 -150 cm gereduceerd, goed herkenbaar veen.

Aangezien deze opeenvolging bij elk profiel voorkomt vermelden we haar niet bij de volgende beschrijvingen.

1. Bosveen

40 - 150 cm slibarm tot slibhoudend, roodbruin tot grijsbruin bosveen (gereduceerd).

Binnen de smalle strook bosveen komt nog een verscheidenheid van profielen voor.

Vlak langs de Amstel treft men duidelijk slibhoudend tot slibrijk bosveen aan, dat in westelijke richting overgaat in bosveen met reeds vrij veel zegge (zie ook fig.1).

2. Berkenveen

30 - 150 cm slibarm rood berkenveen (gereduceerd), een rood gekleurde grondmassa met berkentakjes en schors. Meestal is het berkenveen in dit gebied gemengd met zeggeworteltjes, zodat we van berkenzeggeveen kunnen spreken.

3. 40 - 60 cm Veenmosveen op berken-, zegge of bladmosveen

40 - 60 cm veenmosveen

60 -160 cm mesotrooph berken- of bladmosveen

Het veenmosveen is galaagd, vrij compact en geelbruin veen (gereduceerd) met vele worteltjes, heidetakjes en wollegrasdotten.

De overgangslaag is vaak een laag spalterveen, opvallend geel, fijn galaagd en gemakkelijk splijtbaar. Hieronder volgt berken- zegge- of bladmosveen.

4. Meer dan 60 tot 140 cm veenmosveen op berken- zegge- bladmosveen

De dikte van het veenmospakket varieert van 60 tot 140 cm. De meest voorkomende dikte is 80 cm. Onder het veenmos komt mesotrooph veen voor.

Het bladmosseveen treft men weinig aan. Meestal is het gemengd met zegge of bestaat het mesotrophe veen uit vrij zuiver zeggeveen.

5. Bladmosseveen (80 tot 100 cm) op zeggeveen

Bij dit type is het mesotrophe veen niet bedekt met veenmosveen. Bladmosseveen maakt een "kruimelige" indruk en valt in gereduceerde vorm op door de gele kleur. Onder het bladmosseveen treft men bijna steeds zeggeveen aan, vaak overgaande in zeggerietveen.

6. Slibrijk baggerveen

40 - 100 cm verslagen kleifig veen = baggerveen
100 - 150 cm berkenzeggeveen

Deze afwijkende veenprofielen treffen we aan in het noordelijk deel van de polder. Het bovendeel hiervan is "verslagen" en vervangen door kleifig baggerachtig materiaal, dat zeer fijn verdeeld is en waarvan de veenresten onherkenbaar zijn. Deze profielen hebben een iets hogere ligging t.o.v. de omgeving.

C. De diepere kleiondergrond (Oude Zeeklei)

De oude zeeklei onder het veenpakket varieert vrij sterk van samenstelling en hoogteligging. In fig. 2 is de diepteligging ervan weergegeven
le Hoogteligging

Aan de hand van een aantal diepere boringen werd vastgesteld, dat het zeeklei-oppervlak vrij sterk in hoogteligging wisselt nl. van 3.80 tot 1.70 m onder maaiveld dit is van 5.60 m tot 3.50 m - N.A.P. In het algemeen ligt het westelijk deel van het klei-oppervlak het hoogst en holt het vlak naar het oosten.

Enkele aangeboorde punten die op ca 3.50 m - N.A.P. liggen behoren tot een hoger liggende kleirug.

2e. Aard

In vele droogmakerijen, waar de oude zeeklei aan de oppervlakte ligt, blijkt er tussen het materiaal waaruit de klei is opgebouwd en de hoogteligging een vrij nauw verband te zijn. Dit is ook in de B-B Polder het ge-

val. De stevige zandige kleiprofielen liggen hoger dan de slappe, zware riethoudende kleien. De slappe kleien komen vooral in het oostelijk deel van de polder voor, terwijl de zanderige profielen meer in het westen liggen. Dit komt overeen met de bodemgesteldheid van de nabijgelegen Middenpolder en Bovenkerkerpolder. Zoals het kaartje laat zien (fig.2) loopt er een vrij smalle hoge zandige rug dwars door de polder heen. De zandige profielen zijn bedekt met een min of meer dikke laag slappe riethoudende klei. Deze afdekkende kleilaag is bij de profielen in het westen ongeveer een halve meter dik en neemt naar het zuiden en oosten in dikte toe (zie fig.1). De hoogst liggende profielen, die werden aangeboord zijn zeer zandig; het riethoudende kleilaagje is hier zeer dun.

Het klinkverschijnsel wordt a.a. beïnvloed door de hoogteligging en stevigheid van de oude zeeklei. Geringe klinkverschillen in de polder zijn, afgezien van de invloed van de verschillend dikke kleilagen, die vanuit de Amstel zijn afgezet, waarschijnlijk te wijten aan de hoogteligging van de oude zeeklei. De veenprofielen in de westelijke helft van de polder zullen minder aan klink onderhevig zijn dan in de oostelijke helft.

IV. KORTE BESCHRIJVING VAN ENKELE BIJZONDERHEDEN VAN DE BODEMGESTELDHEID

Hieronder worden enige afwijkende bijzonderheden vermeld die niet of onvoldoende op de bodemkaart konden worden voorgesteld.

1e Door harcering is aangegeven, dat plaatselijk bij boerderijen aan de Amstel en aan de Amstelveenseweg het oorspronkelijk profiel is opgehoogd. We troffen deze ophogingen o.a. aan bij boerderij Waltevreden aan de Amstel, waar 30 à 50 cm zandig, met puin gemengd kleifig veen werd aangetroffen op het oorspronkelijk kleiprofiel.

Langs de Amstelveenseweg vindt men deze profielen o.a. tussen de boerderijen "de Klap" en "Reigersdaal". Er zit hier nog veel puin in de grond, naar verluidt overblijfselen van een vroeger buitenverblijf.

2e Door dezelfde harcering is aangegeven, dat de bovengrond van ondergrond type 6 afwijkend is. Deze bovengrond is ontstaan uit het verslagen kleifig materiaal, dat men in de ondergrond vindt. De bovengrond is hier plaatselijk dikker en in het slibhoudend veengebied kleirijker. De bovengrond gaat geleidelijk in het kleifige, verslagen veen over. De bovengrond is door een iets hogere ligging en ondoorlatendheid van de ondergrond soms matig ingedroogd. De oppervlakte van dit ingedroogde gebiedje is klein.

3e De bovengrond is afwijkend op plaatsen waar het oorspronkelijk profiel in het grasland omgespit is voor tuingrond. De oorspronkelijke bovengrond is verwerkt en we vinden nu op de tuinen een zwarte, verteerde veenaarde.

V. DE GESCHIKTHEID VOOR HET AMSTERDAMSE TUINBOUWTYPE

Het Amsterdamse tuinbouwbedrijf teelt voornamelijk producten voor de plaatselijke markt. De hoofdteelten zijn dan ook bladgroenten: spinazie, andijvie, sla, soepgroenten: selderij, perselis en gewassen als wortelen, bloenkool, enz. Deze producten moeten liefst het gehele jaar door in kleine hoeveelheden ter beschikking komen. Door middel van platglas tracht men ook in de wintermaanden deze gewassen zoveel mogelijk te telen, terwijl in de zomer dit platglas wordt gebruikt voor gewassen als gele komkommers.

De eisen, die het typisch Amsterdamse bedrijf in verband hiermede aan de bodem stelt zijn:

- 1e Een goede structuur. Te allentijde moet op een eenvoudige manier een goed zaai-bed te verkrijgen zijn, terwijl het wortelstelsel van de meeste bladgroenten een slechte structuur niet goed verdraagt. De grond moet gemakkelijk te bewerken zijn.
- 2e De grond moet het gehele jaar door voldoende vochtig zijn, zodat geen groeistagnaties bij de veel vochteisende bladgroenten ontstaan.
- 3e De ontwatering moet voldoende zijn. Het land mag niet te laag liggen, daar anders de grond te koud zou worden in winter en voorjaar.
- 4e Er moet een dikke zwarte verteerde laag aanwezig zijn, die een flinke diepe grondbewerking toelaat. Dit is voor grondverversing, enz. noodzakelijk.
- 5e De grond moet zwart zijn om zoveel mogelijk warmte te adsorberen.

Rekening houdend met deze eisen zijn de gronden, die het best geschikt zijn voor het Amsterdamse bedrijf veengronden met een bovengrond, die zo weinig mogelijk klei bevat, goed ontwaterd, diep veraard en flink opdrachtig is.

Op de oude tuinen heeft men door jarenlange bemesting en ophoging met organische stof een zeer goede teelaardelaag gekregen, die zeer waardevol is. Op zogenaamde "nieuwe" gronden moet men in het algemeen zeer veel kapitaal investeren om een goede teelaardelaag te verkrijgen. Het zal echter duidelijk zijn, dat deze moeite zeer veel geringer zal behoeven te zijn naarmate men

uitgaat van gronden die van nature meer voldoen aan de bovengenoemde eisen. De gronden, die het meest geschikt zijn om tot uitstekende tuinbouwgrond voor het Amsterdamsotype gemaakt te worden zijn diep veraarde, slibhoudende, goed ontwaterde veenmosveengronden.

In figuur 3 hebben wij deze geschiktheid voor het Amsterdamse bedrijfstype voor de B-B Polder aangegeven. Hieruit blijkt, dat de gronden van de Westelijke helft van de polder met betrekkelijk weinig moeite tot zeer goede tuinbouwgronden zijn te maken en die van het westelijke deel van de oostelijke helft met iets meer moeite.

Langs de Amstel ligt in de B-B Polder een strook van gemiddeld 500 m breedte, waar het aanleggen van een goede Amsterdamse tuin slechts met veel moeite of helemaal niet gelukken zou.

Het grootste deel van de B-B Polder vormt dus een reserve aan potentieel zeer goede tuinbouwgrond. In dit verband dient opgemerkt te worden, dat gronden van deze kwaliteit slechts zeer weinig meer in Nederland voorkomen.